

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

VI OG VERDEN

Nr. 1.

Udgivet af Eleverne paa Jonstrup Seminarium.

Oktober 1921.

En Hilsen.

Der findes nogle ligesaa ansvarssfulde Gerninger som den, at opdrage et Folks Ungdom, der findes ingen mere ansvarssfuld.

Udviklingen har medført, at Skolen beslaglægger stadig mere af Børnets Tid, om denne Udvikling er af det gode, skal jeg som udenforstående og ukompetent vel vogte mig for at udtale nogen Mening om, Udviklingen foresliger. Det bliver altsaa Læreren's Sag at erstatte Børnene det, de muligvis gaar Glip af ved at for mange af Dagens bedste Timer tilbringes paa Skolebanken. Dette kan næppe gøres paa anden Maade, end ved et mægtigt Opbud af stadig vaagen, taalmodig og forstaaelsesfuld Kærlighed. Stor ydre Hæder medfører denne Gerning ikke, den bærer Lønnen i sig selv.

Være være den, der optager et saadant Kald, giver sig hen deri med Sjæl og Sind. Men de bør aldrig glemme, at Kundskaben er taget fra Naturen og sat i Bøgerne.

Hver paa sin Vis bygger vi med paa Nutidens Vej ind i Fremtiden. Bøgerne er ikke Vejen. De er kun Brosten paa Vejen.

Grantofte, i September.

Gunnar Gunnarsson.

Fremtidens Jonstrup.

Efter hvad vi erfare ved Henvendelse paa kompetent Sted, kan det allerede nu fastslås, at Jonstrup Seminarium ikke bliver flyttet. De Forandringer, der kan ventes, vil forme sig som en Udvikling af

Hvæs blot Pennen og skriv væk!

En Hilsen fra en gammel Jonstrupper ved Starten af det nye Aar.

Det er ret, J Borgens Sønner, hvæs blot Pennen og skriv væk!
Lad den drifte sig beruset i det søde, sorte Aar;
lad den synge om de Drømme, som J gaar og gemmer paa:
om det skønne, som J møder, — om de Maal, som J vil naa.

Det er Tiden — disse Dage i den irale, stille Høst,
hvor vi lytter til os selv, til vor egen indre Røst,
hvor det klares i vort Sind, hvad vi finder stygt og smukt,
— hvor de Blomster, som vi samlede undervejs, bli'r til Frugt.

— Det er Tiden nu, hvor Skoven bliver gaadefuldt stor,
— bliver stille, men stille som en Sang uden Ord.
J den smeltende Skumring, i Skyggen af en Gran,
fortabt i dybe Drømme, sidder selve Gudens Pan.

— Og ude over Agrene, naar Dagen gaar til Ro,
i Spindelens flettede Net, hvor
— Grib det alt, og lad det spejle sig og spire og slaa Rod,
til J ser og forstaar, hvad ingen andre forstod!

— Og fortæl saa hverandre, hvad J hørte og saa,
naar det kribler i Fingrene saa stærkt, at J maa.
Stæng saa Øren, — fyld Papiret med det søde, sorte Aar.

— Det er ret, J Borgens Sønner, hvæs blot Pennen og skriv væk!

Ejvind Kjær.

det gamle Seminarium. Bliver Uddannelsen 4-aarig — og alt taler jo herfor — vil der antagelig blive bygget en stor ny Undervisningsbygning, hvor „det gule Palæ“ og Staldene nu ligger, medens der staffles Værelser til Eleverne ved Ombygning af de gamle Lokaler.

Skolekommissionens Betænkning kan først ventes til Paaske; Lovforslag kan altsaa ikke forelægges før Efteraaret 1922. Lang Tid vil hengaa til Forhandlinger og til Gennemførelse af den Lov, der endelig vil blive vedtaget, saa man kan regne med, at de første Elever med 4-aarig Uddannelse tidligst kan blive udklæbte om 7—8 Aar. De nuværende Jonstrupper vil med andre Ord ikke komme til at lide under, at der efter dem kommer Folk med en højere Uddannelse.

Navnekonkurrencen.

Over 100 Forslag. — „Brandermajoren“ vandt Cigaren.

Afgørelsen er faldet. Gennem det kaotiske Mylder af over 100 forskellige Navneforslag lyfte endelig til Slut det frem, der nu staar som Bladets Hoved. Hvorfor blev det nu netop „Vi og Verden“? Ja, lad os et Øjeblik se paa de andre.

Først er der de symbolisk-højtidelige som Budstikken, Lyset, Nyt Blod, Øret, Pulsen, Lanterne, Lugin og Mumin.

Dernæst en Række, hvor Navnet Jonstrup indgaar som Led i Lillen, f. Eks. Jonstrupperliv, Jonstruppernyt, Jonstrup's Verden, Fra Jonstrup, Blandt Jonstrupere, Jonstrup Statskibende, Jonstrup Mercurius osv.

Mange tænker paa Jonstrup som Borg og søster Bladet kaldt Borgeren, Borgerrøsten, Borgluren, Borgjournalen eller Borgbladet. Andre holder sig til Jonstrupper-Fargonen og foreslaar Snejspenyt, Snejsjournalen osv.

En Mængde har særlig tænkt sig Bladet som Organ for det jonstrupiske Bid, hvad der fremgaar af Navne som: Sætyricus, Gnisten, Ferlen, Lampen, Stud, Krudt, Fut, Risten, Virvar, Spejlet, Struen, Pændulet, Trissen, Gallsøj, Camera obscura, Laterna magica, Bremjen, Blinlet, Det er gausste vist, Der siges, Det jonstrupiske Kov-bov, Det glade lille Bvæl, Borgskvadder, Banaliteter.

Mere dybsindige er: Det store Fremstød, Taler til Ungdommen, Hovedstrømninger, Krig og Fred, Kvintessensen, Under Uret, Gj blot til Lyft.

Et Par Stykker vil være uforstaaelige for mindviiede: Pr. Baue, Selengerits Nvis, Fatter morgana, Gehema, Kæbet, Henriaden.

Dg saa er der hele Resten. Vi nævner: Hovedet, Benuen, Begefingeren, Vejviseren, Ekstraposten, Nvisen, Den lille Nvis, Dagens Nyt, Times, Maanedsjournalen, Før og nu, Før Tiden, Dagligt Liv, Dist og her, Her og hieset, Dag ud og Dag ind, Maalet og Vejen, Nat og Dag, Dje og Dre, Sort paa hvidt.

Resultatet blev, at „Brandermajoren“, Vilh. Th. Keitzel, sejrede med „Vi og Verden“. Han har ærlig fortjent Efavren. Han alene havde indgivet 75 Forslag.

Vi indrømmer, der var mange gode Forslag; men vi valgte „Vi og Verden“, fordi det bedst fastlaar, hvad Meningen er med Bladet. Det siger kort og godt, at det er et Blad for det nuværende Jonstrup, Clevernes eget Blad, og tillige et Blad, i hvis Spalter det gerne skulde mærkes, at her har en Ungdom til Huse, der staar vaagen og lydhør overfor alt, hvad der rører sig omkring os. „Vi og Verden“! Der er Patos i det Navn, men ogsaa lidt af et Smil. Lad os vise, at vi ikke har glemt at smile, og lad os vise, at vi kan mere end smile.

A. J. Hansen.

—:—
Fredag Morgen den 16. September kl. 5½ døde Seminarie-lærer A. J. Hansen.

Hvor gerne vi end allesammen vilde det nu ved Gymnastiklærer Hansens Død, kan vi dog ikke nægte, at Clevernes Syn paa ham var meget forskelligt. For nogle stod han som den kærlike, forstaaende Lærer, af hvis Undervisning vi kunde faa stort Udbytte, men for andre var han den strenge alvorlige, der i sin Fjer for ikke at gaa paa Afford glemte at tage Hensyn til Clevernes Vanstelligheder; han var for dem Læreren, der ønsker, at Cleverne skal være af en bestemt Slags, og hvis de ikke var det, tog han Afstand fra dem.

De, der var af sidstævnte Mening, kendte ham ikke rigtig. Det maa indrømmes, at der var noget ved Hansen, som gjorde, at man let kunde faa et saadant Syn paa ham; men til Gengæld er det et talende Vidnesbyrd, at alle, der kendte Lærer Hansen nærmere, og enige om, at en mere forstaaende og opofrende Lærer næppe kan tænkes. Det vil være vanskeligt at finde nogen Elev, som efter at have haft blot een mere indgaaende Samtale med ham, ikke gaa op til ham som et Menneske, hvis Stræben og Hensigter var ædle og fine, og hvis Kærlighed til Cleverne var dyb.

Hansen var ikke som Mennesker er flest. Han havde ikke noget Politurlag over sig, som saa mange har, og han ønskede ikke at have det. Ingen skulde i Begyndelsen af sin Seminarietid sige: „Det er dog en dejlig Lærer“ og saa siden være af modsat Mening — saa hellere omvendt. Han var en alvorlig Natur, og han viste det; han gik aldrig paa Afford, og ingen har set ham gøre det; han var en kristen Mand, og han samlede Cleverne til Bibelmøder — altid med aaben Bænde.

Ud fra Seminariet er der da i Aarenes Løb gaaet ikke saa Elever, for hvem Hansen i de tre Aar har været en stor Hjælp, ogsaa i aandelig Henseende, og som huffer ham med Taknemlighed. Enkelte af dem blev hans Venner, og han var dem en trofast Ven, der gerne delte det bedste med dem. Det er dog ikke alene dette Mindretal, som kan mindes ham med Tak, men enhver af hans Elever vil indrømme, at i Gymnastiktimerne modtog vi en meget omhyggelig Uddannelse. Dg var der end delte Meninger om hans Teoriundervisning, saa vidner dog hverken Eksamenresultaterne eller noget andet om, at Cleverne ikke stod fuldt rustet ogsaa i denne Henseende til deres Geruing som Lærere.

Paa os, hans sidste Elever, der kun kendte ham som den lidende Mand, vil tillige hans vidunderlige Sjælsstyrke paa det smertelige Sygeleie have gjort et uforælemligt Indtryk. Han bar der Vidnesbyrd om, at stærk Kristentro kan aere glad selv gennem Sygdom og Død. Ingen af os vil glemme ham; han vil for os staa som den helstøbte Personlighed.

—:—
Vic. Pederfen.

Noter.

Gymnastiklærer Hansen glædede sig altid over at have Cleverne samlet til Biebistimer. Han mente dog ikke at udrette meget ved disse Møder; engang sagde han: „Jeg venter ikke, at disse Samtaler skal virke særlig berigende eller vækkende, men det er mit Haab, at de kan virke beva-rende“.

At han var Tyde, mærkede man i hans Djarvhed. Engang skulde han holde Foredrag i Maaløv Foredragssforening ved en Velgørenhedsfest. Da han kom, var der Tummel og Støj ved Lyfkehjul og sign. Han kaldte ikke til Orden, men sagde til Formanden, at han ikke vilde gøre Staa i den almindelige Glæde, men lade være at tale. — „For Resten“, sagde han senere, „giver jeg ikke meget for det Kulturcentrum deroppe“.

Det var Hansen en kær Beskæftigelse at pusle i sin velholdte Have, og han glædede sig over Blomster. — I Diakonissestiftelsens Rosenhave sagde han til en Elev kort før Operationen: „Skal jeg berr herfra, er det da et yndigt Sted at være de sidste Dage“. Dg da hans kærlike, omhyggelige Hustru mente, han burde gaa ind, kunde han næsten ikke læsrive sig fra det dejlige Sted.

Allerede forrige Vinter var Hansen i et Par Maaneder alvorlig syg af Mavejaar og Blødninger. Hans Sønnen vaktarierede da for ham. Han rejste sig atter fra Sygelejet, men uden at have vundet den gamle Kraft tilbage.

En Dag i Juni udtalte Hansen ved er-Times Slutning, at han maatte underkaste sig et Hospitalsophold paa Grund af sit gamle Maveonde. Det slog da ned i os som en sikker Kæelse, at vi havde haft den sidste Time med vor Gymnastiklærer.

Da vi den første Aften i det nye Skoleaar stod samlede nede i Gaarden for at drage til „Djet“, greb det os, da vi pludselig saa vor syge Lærer vinke ned til os. Han havde hævet sig saa meget i Sengen, at vi netop kunde se hans vinkende Arm. Det blev hans sidste Hilsen til den jonstrupiske Ungdom.

Lørdag den 25. September begravedes Hansen paa Dlgod Kirkegaard. Da Forstanderen var forhindret paa Grund af Sygdom, repræsenteredes Seminariet af Hr. Steensen. Som Repræsentant for Cleverne deltog Zakarias Sørensen.

Hvem der bliver Hansens Efterfølger, derom kan endnu intet siges med Bestemthed. Lærer Kirkbjerg, Astov, der har vikarieret siden Sommerferien, er blevet konstitueret i Embedet for dette Skoleaar.

„Vi og Verden“.

—:—
Nye Bladforetagender plejer at starte med en højtidelig Programartikel, der fastlaar Bladets Maal. Vi har intet Program at gøre Mede for. Bladet er Maalet i sig selv. Vi ønsker blot at afhjælpe et Savn, i al Beskedenhed at fastholde nogle hastige Nids af Dagens flygtende Træk og saa forøvrigt aldrig glemme, at „Vi“ er en Del af „Verden“. „Vi og Verden“! Dermed er alt sagt. Det Navn er vort Program.

—:—
R e d.

„Men alligevel —!“
(Af et Brev til „Si og Verden“).

„Jeg tænker ofte med Glæde paa Jonstrup. Jeg er ikke i Tvivl om, at Anden paa Seminariet nu er lysere og friskere, end den var før 3 Aare siden; men alligevel — jeg mindes det gamle Jonstrup med Taknemlighed“.

Zakarias Nielsen.

Gunnar Gunnarsson
og Jonstrup.

Med den største Interesse vil det Vi-
drag, Forfatteren Gunnar Gunnarsson
saa elskværdigt har stillet til
Raadighed for disse Spalter, blive læst.
I et Brev til os siger han selv:

„Tat for deres venlige Ord. Jeg
maa ellers tilstaa, at jeg ikke ynder
at henvende mig direkte hverten til
en mindre eller en større Del af Of-
fentligheden. Men dette er jo kun en
Hilfen, en Tak.“

Deres ærbødige

Gunnar Gunnarsson.

Længe har Gunnar Gunnarsson gennem
sine Bøger staaet os nær. Fra den Dag
han flyttede til „Grantofte“ og bosatte sig
i Hareskovens Udkant, rykkede han Jon-
strup saa nær ind paa Livet, at vi fandt
en Henvendelse naturlig. Han skuffede os
ikke, men sendte os et Svar, der er værd
at læse — og tænke over.

De unge —

Ungdomsdigt af Zakarias Nielsen.

I Mosens Midte, paa lukket Tilse,
i Ly af svajende Rør og Siv,
der fører en lykkelig Ande-Familje
sit lønlige, sollyse Friluftsliv.

Men af, hvor længe er Lykken til
Huse!

Om føje Tid, vel om Uger saa,
vil Haglene hen over Sivene juse,
— hvad bliver der da af de kære
smaa?

I Menneske-Brimlen et bitrere
Bæger
saa ofte de flagrende unge bli'r
budt;

thi der er mangen langt værre
Jæger
end den, der skyder med Hagel og
Krudt.

Zakarias Nielsen.

„Spirepanik“.

Det er ganske interessant at iagttag-
e, hvorledes et Ord i Tidens Løb kan stifte
Betydning. Tænk paa et Ord som „Spire-
panik“! — Spørg en gammel Jonstrupper
om Betydningen af dette Ord, og du vil
til Svar saa: „At lave Spirepanik vil si-
ge at lave Panik med Spirene“. — Den-
ne Definition har i Aar mistet sin Gyl-
dighed, idet en nuværende Jonstrupper
Definition vil lyde: „Ved Spirepanik for-
saaes, at Spirene laver Panik med hin-
anden og sætter Vorgen paa den anden
Ende.“

Interessen for Spirepanik i Ordets for-
henværende Betydning har i Løbet af det
sidste Aar tabt sig ganske betydeligt.
Muligheden for en Udryddelse af denne
„Tradition“ stulde man derfor synes var
stor, men Interessen er i den sidste Tid
blusset op paany, og det er for en stor
Del Spirenes egen Skyld. — Ganske vist
har de to ældste Klasser „arbejdet“ lidt i
Begyndelsen af Skoleaaret, men saa lidt,
at det er for intet at regne. Derimod vi-
ste Spirene, at de var i høj Grad lære-
nemme og lærvillige. Da, om jeg saa maa
sige, den rigtige Spirepanik hørte op,
fersatte Spirene, hvor 2. og 3. Klasse
saa. Der skulde være Panik paa Gange
og Knepper. Da Vandpantomimer og
Kneppetilrygninger blev „gamle“ for
d'Her., fandt de paa at indføre — Dufke-
vand. — En mærkkelig Form for Spøg.
— I det hele taget er Spirepanik ikke paa
sin Plads. Det er som en af Seminariets
ledende Mænd har udtalt sig: „ . . . ikke
en Kostskole!“ Nej, og noget saadant hører
derfor ikke hjemme her. — Det er ikke
morjont, hvis man saar Gæster, at skulle
føre dem henad pjaftvaade Gange eller
gennem en af Gummi og gamle Klude
stinkende Almostræ. Jeg synes, at d'Her.
maa kunne indse, at der er en Grænse,
som ikke bør overskrides, et Niveau, man
ikke maa sænke. Det er meget vel muligt
at mere sig, uden at man skal forbitre
Tilværelsen for ens Medborgere. Det var

rufseligt, om disse saa Ord kunde gøre de
blinde seende og give dem et lille Stød i
den rigtige Retning.

Mesterlektioner.

Jonstrupperliv. — Svar til „Mesterlektioner“.

I Løbet af det sidste Aar har de
tæneangivende blandt Eleverne bestræbt
sig for at saa udryddet alt, hvad der hedder
„Spirepanik“ og de øvrige „dumme“
Traditioner. Resultatet blev en isjuefal-
dende Splittelse ved enhver Lejlighed, der
ved festske Lejligheder blev til den rene
Raadvildhed og Forvirring. Og saa be-
klagede disse Mennesker sig endda over, at
de ikke mærkede noget til „den jonstruppe
And“. Det nytter nu en Gang ikke at
raabe paa „det jonstruppe Humør“ og saa
samtidig forbyde Folk at slaa Gækken løs,
som man siger. Naa, selvfølgelig skal man
skride ind, hvis Løjerne bliver endartede,
og naturligtvis skal man ikke lade dem bli-
ve endartede; men — hvis jeg fik Besøg
af en Ven paa min Kneppe, vilde det mere
mig at føre ham gennem en pjaftvaad
Gang — kan du se, det er Fyre med Sjov
i? — og han vilde sikkert i den ramme Os
fra „Tilrygningen“ kunne spore Færten af
den evige Ungdom, den altid oplagte, den,
som er den samme over hele Kloden, den,
som springer af den primitive Livstrang,
og som her hos os bliver jonstruppsk, ikke
fordi vi bevidst tilsigter at opføre os fuld-
stændig, som de gjorde for 15 Aar siden,
men fordi den naturligt iflader sig de For-
mer, som hører Stedet til. Kan du dog
ikke se, hvad vi har umindet ved den ny,
livskraftige 1. Klasse? Kan du dog ikke
se, hvad det er, der sker? Det er en sim-
pelthen Jonstrupper-Livet, der vaagner af
sin Dvale!

Galvspire.

Som Kristensen.

Naar andre maaste slynger, fordi de skal og maa,
saa slynger du, o Tom, fordi det maa, brajer paa!
O Tom! Kun een er Tom, og han er ikke tom, men fuld —
til Sprængning fuld
af gammelt Guld,
af Rysløv, Tin,
af salt-ran Bind,
af Middagsjøl og Midvatskin,
af stringre Disjonanser,
af klingre Velskylklange,
af Farver, som er Toner — som er Sange.

Er andres Muse ærbar — og ser Ictfindig ud,
saa er din en Københavnertøs i Sydhavspigens Skrud!
Et Sporvognsklemt er hendes Lyst, og Tropens Algeflor.
Al Livslyst bor
i skønne Ord,
dens Flag er hejst,
dens Banner rejst,
fra Ho-ang-cho til Helliggejst;
thi een er Smertens Lue
og een er Festens Flamme
Og Livets Lov er overalt den samme.

M. P. M. Feilberg.

Kvintessensen.

Ideens Fader.

Kommunelærer N. Frigaft-Hansen, København, gør i et Brev til Redaktionen opmærksom paa, at Ideen til Dannelsen af et Jonstrupsamfund oprindelig er udgaaet fra Forstander Bredstrup. Vi flaar det herved fast, for at man ikke fejlagtig skal tillægge andre Paterniteten. Er den, der æres bør!

En Hilsen fra Professor Aroman.

Fra Professor Aroman, der i sin Tid tog Lærereksamen fra Jonstrup (dimitteret 1865), har Redaktionen haft den Glæde at modtage en Hilsen med Løfte om et Bidrag til „Vi og Verden“ ved en senere Lejlighed. Professoren er desværre ikke endnu saa vidt restitueret efter sit Sporvognsuheld i Foraaret, at han i Djevlisket er i Stand til at skrive.

To Ungdomsdigte af Zakarias Nielsen.

Forfatteren, Professor Zakarias Nielsen har vist nyt nye Blad den Interesse og Velvilje at sende os to Hids til utrykte Ungdomsdigte, af hvilke det første findes i dette Nummer; det andet vil vi bringe i November-Numret.

Hvæs blot Pennen!

Hvad Forfatteren, Kommunelærer Ejvind Kjær siger i flotte Strofer paa Forsiden, gentager vi her i befreden Prosa. Næste Nummer kommer i første Uge af November. Stof modtages indtil 27. Oktober. Hvæs blot Pennen og skriv væk!

Nattergalen ved Sønderfj.

Paa en Udflugt i Fjor til den bekendte Ornitholog, Pastor Barfoed i Hjorlunde, oplyste denne, at Svend Fleuron vistnok arbejder paa en Bog, hvis Hovedpersoner skulde være en Nattergalfamilie ved Sønderfj. Pastor Barfoed havde efter Opfordring vist den kendte Dyrforfatter flere Nattergalere der ved Søens Bred, og Fleuron havde gjort Studier og Notater paa Stedet.

Vi har bedt Svend Fleuron fortælle Jonstrupperne lidt om, hvornaar en saadan Bog kunde ventes, og har modtaget et elføverdigt og karakteristisk Fleuron-Svar, som vil blive offentliggjort i November-Numret. Men — foreløbig er der ingen Udflugt til, at Sønderfj-Nattergalene vil blive foreviget i dansk Digtning.

Vore egne Digttere.

Efteraar.

Flyvende Spind
Efteraarsvind.
Falmende Løv foroven,
Solstraaler glimtvis deri.
Efteraarssdag i Skoven.
— Atter en Sommer forbi.
Flygted' jeg, Stilhed at finde
Tanken maatte ha' No.
Stilheden fandt jeg der inde,
hvor Padderhatte gro.

Ved du, hvor Tanken var hjemme?
Spørg ellers Vinden derom.
Om den blandt tusind kan finde
een, der fra Skovene kom.

Efteraarsvind.
Sorgtungt Sind.
Træfuglestaer, der drager.
Visevugt Løv paa Sti.
Skrigende Flokke af Krager.
— Atter en Sommer forbi.

Helge Petersen.

*

Bemod.

Nu dirrer den allerfjæreste Streng
paa den gamle Fiol,
nu glider den sidste Dag i Seng,
hadet i Aftenens Sol.

Snart standser det knuste Hjertes Slag
i et bævende Suk;
da svinder den straalende, gyldne Dag,
som trods Længsel var suuk.

Dg Ord og Tanker, der fødtes saa brat,
men ej paa Læberne raadt,
vil flyve paa Vinger ved Livets Godnat
i det sidste Suk, der bortsvandt.

Georg M. Underjæn.

*

Dom.

Der drømmes
— i Muld —
om Gudsdoms-Naade;
Forsoningsbægrene tømmes;
men et Stebs i Rummet dømmes
— uden Bægre og Naadeguld.

Man haaber
paa Fred
i Natters Tavshed
for Skyldens dryppende Draaber.
— Men den tiende Tavshed raaber
paa Dommens Retfærdighed.

Der danses
i Glød
af Sløgesøjne;
— vildest i Rød — som standses,
naar der ej tænkes, men sanjes,
Magten, der Dødsdommen bød.
19.—9.—21.

Carl Soergel.

*

Solejald.

Solen synker ned i Guld
bag de bølgende Knuder,
gyldner Moseus Taageuld
og en Birk, som luder
kvistebojet paa Stræntens Kant,
hvor den dunkle Sti forsvandt.

Nedenunder ligger alt
Byens Huse i Skygge,
svøbt som Dis, der nylig faldt,
drømløs om hvert Bygge.
Men fra al den mørke Gru
skal du sove stærmet, du!

Jeg vil vaage denne Nat,
her, hvor Rejen ender,

drømme om min dyre Skat,
al den Fryd, jeg kender,
og med Solens første Gry
favne hende glad paa ny.

— ca j —

Samarbejde eller Splittelse.

Paa Roskilde-Kongressen skete der et stort Fjælgreb, idet man stille det skandinaviske Samarbejde ud i en jærlig Forening. Det blev Begyndelsen til Splittelse indenfor Lærerelevernes Rækker. Splittelsen er nu i fuld Gang. Bør vi ikke alle forene os i et Arbejde for fornyet Samling?

Er personlige Stridigheder en Hindring?

Vi har forelagt Sagen for „Norden“s Redaktør, Lærer Ejnar Bertelsen, der svarer:

— Et Samarbejde indenfor Arbejdet blandt Lærereleverne i Danmark kunde udmærket tænkes. Men en Artikel herom af mig er blevet negtet Optagelse i „Læreren“, og en Indbydelse til et Møde i København om Sagen mødte kategorisk Afslag fra Hr. P. Th. Jensen. Kræver Eleverne ikke selv Spørgsmaalet ordnet, agter jeg at fremsette et Forslag herom ved L. L. L.s Kongres i Februar. Havde Hr. P. Th. Jensen vist lidt mindre Stejls-
hed, vilde Sagen allerede have været ordnet.

Vi vil gerne forhandle med „Skandinavisk Lærerungdom“.

Vi har desværre ikke inden Redaktionens Slutning kunnet faa en Samtale med L. L. L.s Formand, Kommunelærer P. Th. Jensen. I Stedet for har vi søgt Eleverafdelingens Formand, Hr. Carlo Jacobsen, der udtaler:

Vi vil gerne forhandle med „Skandinavisk Lærerungdom“s danske Leder, Hr. Bilmann, men vi ønsker ingen Forhandling med Hr. Bertelsen.

— Hvorfor vil man ikke forhandle med Hr. Bertelsen?

— Bertelsen har flaaet det nordiske Samarbejde i Stykker for L. L. L., vi kan derfor ikke nu interessere os jærlig for hans sidste Forsøg paa at klinkte det skandinaviske Forcellan.

— h —

En trekantet Tur.

Hvor var det ikke trist! Paa Forhaand — altsaa! Ingen Interesse for Seminarinfesten, og Arrangementet tilsyneladende ganske tilfældigt — og dog — — —!

Ja, bagester var der vel alligevel ingen, der klagede. Alle Begyner hørte man Betegnelsen: over Forventning.

Arrangøren havde været saa siffig (?) at bebude Gæsternes Ankomst til 10 Minutter før den planmæssige, hvorfor adskillige Jonstrupper naaede at modtage dem paa Stationen. Jovrigt er Festens Forsøb i korte Træk:

Velformthilsen (Formand Erstav) —
Sejrebakken (tag Mad med hjemmefra!)
— To Mand frem for en Enke (i en Bløje-
mark) — til Djet (Damerne nyder Minia-
tursangloret) — tilbage til Harestoven
(Trefanten er sluttet) — fælles Skjæb-
ord (paa S. P.) — Val (Tempo di Valje) —
Linderholdning i Pavjerne — Farvel —
Dg saa hele den lange Vej tilbage gen-

nem Skoven.

Det var en søn Dag. Stemningen, der
til en Begyndelse var præget af lidt Ge-
nerthed, kulminerede i en næsten kaad-
mundet Kammeratlighed. Festen var alt-
saa god nok. Men — næste Aar maa vi
alligevel have den paa „Morgen“, synes
jeg.

Skruet.

paa, som nu begynde, var et Brud paa
Traditionen, og jeg tvivler ikke om, at ikke
blot Lærerne, men ogsaa Eleverne, søgte
sig meget ubehageligt berørt ved denne
ny Facon. Men man vænede sig jo til
den og fandt efterhaanden, at saadan kun-
de man ogsaa bære sig ad.

Som et andet typisk Træk ved de gamle
Jonsrupelever, skal nævnes

en udpræget Kammeratfælselse.

Som andre fornuftige Mennesker sætter
jeg Pris paa denne Følelse, og jeg har of-
te haft Grund til at glæde mig over man-
ge lønne Udslag af denne Følelse. Men
Kammeratfælseden har som bekendt ogsaa sine
Fæder. Og den saa jeg ret ofte i den før-
ste Tid. Jeg havde tit Vejledning til at
iagttage, hvorledes Kammeratfælseden funge-
rede som en Art Sammenklumpning, der
til Tider virkede paa en ganske stupid
Maade. Naar jeg i de første Aar mødte
en Elev ude paa Pladsen og gav mig i
Samtale med ham om et eller andet gan-
ske neutralt Emne, lagde jeg ofte Mærke
til, hvorledes han stod genert og skævede
efter, om nogen iagttog os. Intet irrite-
rede mig mere end dette. Som om noget
kunde være naturligt og mere selvfølge-
ligt, end at Forstanderen talte med sine
Elever!

Men ogsaa Sammenklumpningen havde
sine lokale Forudsætninger. Her boede man
sammen, spiste sammen og sov sammen
paa de store fælles Sovestuer, hver Klasse
paa sin. Og Omverdenen kendte man saa
at sige intet til.

Man levede i Grunden et Kasernelev.

At dette maatte have sine Virkninger, er
indlysende. Og saa nu har det sine Vækst-
ligheder for Elever at være ene, dengang
var det praktisk talt en Umulighed. Jeg
har aldrig været nogen Under af Kaserne-
systemet, men det var det første Gang,
og saa mente jeg, at skulde der være Ka-
serne, saa maatte der ogsaa være Kaser-
nerereglement. Og saa holdt jeg meget be-
stemt paa, at alle Mand skulde være i
Seng og alt sluttet og lukket til bestemt
Tid, og Kl. 11 skulde Inspektøren inspi-
cere. Jeg var naturligvis klar over, at
denne Foranstaltning ikke vilde gøre mig
populær, hvad den heller ikke gjorde. Men
jeg fik den Sag gennemført uden større
Vækselsligheder. Den første Aften gik jeg
rundt paa Sovestuen med Inspektøren.
Alle Mand var i Seng; men da vi gik ud
af ældste Klasses Sovestue, løb der en
energisk Snorken fra enkelte Senge. Det
var den eneste Demonstration. Disciplinen
saa Eleverne i Kroppen; men lidt Fjert
skulde der jo laves.

Da jeg havde været her i 8 Aar, fik jeg
Sovestusystemet ophævet, og da et Par
Aar før den tvungne Epising hos Klo-
nomen var faldet bort,

var Kaserne blevet noget i Retning af et Kollegium.

Jeg mindes, hvor jeg var glad over
denne Forandring. Men man maa ikke
tro, at Eleverne delte min Glæde. Man
søgte det aldeles ikke som nogen Fordel,

Glevtypen nu og for 25 Aar siden.

Skovden er en Seminarieelev ud nu, og hvordan saa han ud for 25 Aar siden? Vi retter Spørgsmaalet til Forstander Bredstrup, der svarer med følgende Artikel:

Folk har undertiden spurgt mig, om der
er sket kendelige Forandringer med Semi-
narieelever i den lange Aarrække, jeg har
haft med Seminarieundervisning at gøre,
saa at f. Eks. den nuværende Jonsrupe-
type er meget forskellig fra den gamle,
som foreskædes, da jeg traadte til.

Herpaa kan der svares baade ja og nej.
Holder vi os til de ydre Former, altsaa til
det mindre væsentlige, da maa jeg ganske
sikkert indrømme, at der en Del Forskel paa
Typen af 1895 og den af 1921. Dette lig-
ger vel nok noget i de forskellige Tids-
forhold; Mennesker forandres jo med Ti-
den, og det gør Seminarieelever selvfølgelig
ogsaa. Ungdommen var i det hele taget
ikke ganske den samme, som den var for 25
— 26 Aar siden. Men hvad Jonsrupelever
angaar, da har jeg nu den Opfattelse, at
det er mere Forandringer paa Stedet end
i Tiden, der har fremkaldt en vis typisk
Forskel, om jeg end skynder mig med at til-
føje, at de lokale Forandringer naturlig-
vis ikke har været uden Forbindelse med
de temporære.

En af mine første Grindringer om Jon- srupelever

Unytter sig til en Adresse, jeg fik, inden
jeg endnu havde tiltraadt mit Embede.
Under min Formands Eghed og i Wa-
kancen var der blevet ansat en Vikar.
Han var en dygtig og meget effekt Reli-
gionslærer. Og det var han, Adressen
gjaldt. Man vilde jo gerne beholde ham
Læseåret ud; men da man ikke var uvi-
dende om, at det var en af mine Opgaver
at overtage det paagældende Fag, fandt
man det sømmeligt at notere, at man hel-
ler ikke var uvidende om mine fremra-
gende pædagogiske Egener; men der var jo
det med Eksamen, som skulde tages om
nogle saa Maanedes, og saa var det ikke
saa rart at stifte Lærer, og saa fremkom
man med „en ydmyg Bøn“ om, at jeg
vilde foranledige, at Vikaren blev Læse-
året ud. Dette Udtryk vilde næppe fore-
komme i en Adresse i Aaret 1921. Men
i 1895 var det ikke ueffekt. Og her staar
jeg da ved et af de første og mest typiske
Træk fra sin Tid. En overordentlig Res-
pekt — i det ydre i alt Fald — for de
Foresatte, for Lærerne og især for For-

standeren, var dengang noget ægte jon-
srupe. Jeg bover at paastaa, at der ved
intet andet Seminarium i Landet fandtes
en saadan ydre Disciplin som her. Den var
traditionel, den var saa at sige blevet hi-
storisk, og det er ikke svært at se, hvorledes
det var gaaet til. Mine Læsere véd alle,
at der engang her har været en Mand,
som mere end nogen anden har præget
Jonsrup. De har daglig hans Billede for
Øje.

Det var Statsraad Jensen.

Det er ikke ham, der har skabt Jon-
srupe. Jensen var overhovedet ikke nogen
skabende Mand; men han var en kon-
serverende Mand. 1814—17 var han
Elev her, altsaa paa en Tid, da Jon-
srupe ikke engang havde været Seminarium
i 10 Aar, og hans Forstander var den
Mand, som flyttede Blaagaard til Jon-
srupe. Det var Effekten fra det gamle
kongelige danske Skolelærerseminarium,
Jensen som Elev voksede op i. Han fore-
fandt dem paany, da han i 1826 blev Læ-
rer herude, og han holdt dem i Hævd,
da han 12 Aar efter blev Forstander og
veg ikke en Tomme fra dem i de 30 Aar,
han med fast og myndig Haand ledede
dette Seminarium. To af de Lærere, som
i hans Tid knyttedes til Jonsrup, var
hans Elever. De virkede i 40 Aar. Hvor-
vidt Jensen's Efterfølgere Driehelm og Ti-
demand, begge højt dannede Mænd, i ét
og alt delte det gamle, jonsruppe Syn,
ved jeg ikke. Men de var begge, især den
sidste, ældre Folk, da de traadte til, og
der var simpelthen ikke andet for dem at
gøre, end at gaa ind i Traditionen. Lad
mig nævne

et Eksempel paa Traditionen.

Timens Begyndelse antydedes ikke her
som andre Steder i Landet ved Klokker-
ringning. Naar det var Tid at begynde,
stillede „Opfyndmanden“ i hver Klasse hos
den paagældende Lærer og meldte, at nu
var Tiden inde. Saa vandrede Læreren,
ledsaget af Opfyndmanden i passende, re-
spektsfuld Afstand til sin Time. Dette var
Skik, da jeg kom hertil; jeg véd, det var
Skik paa Jensen's Tid, og jeg tvivler ikke
om, at det har været Skik paa Blaagaard.
Da jeg ved det første Lærermøde, jeg lod
afholde, meddelte Lærerne, at denne Skik
fra Nytaar vilde være ophævet, og at der
i Stedet for skulde ringes, udtalte H.
Mortensen, at det vilde være ubehageligt
at høre paa denne Klokkeringning Dagen
igenem! Den Maade at falde til Timer

at man nu kunde bo for sig selv, og saa med stort Bemod de gamle Sovesale forsvinde. Jeg gad vidst, hvad man nu vilde jale, om de en skøn Dag blev indført paa ny.

Endnu en Ting vil jeg nævne, som efter mit Skøn hørte med til den gamle Type. Jeg tror ganske bestemt, at Eleverne i hine Tider var mere optaget af deres Læsning, end de nu i Almindelighed er. Naturligvis vil jeg ikke paasta, at alle den Gang overanstrengte sig. Der var jo Forstel. Men jeg mener, at man i en Helhed læste mere den Gang end nu. Dermed vil jeg paa ingen Maade sige, at Seminarieungdommen i og for sig elskede Studierne i særlig høj Grad. Men de unge var simpelt hen nødt til at henge stærkt i. Der var i hine Tider ikke mange, som i Forvejen havde taget nogen Eksamen. Meget, for ikke at sige det meste, var nyt for dem. Derfor maatte de tage fat. Nu har i Grunden et Flertal taget en eller anden Eksamen, og Seminarielæsningen bliver for én ikke ringe Del en Re-
petition. Det er en Fare, vi nu har at slaaes med.

„Typen er den samme“.

Tænder jeg saa tilbage paa de svundne Tider og paa Jonstrup og dets Elever fra den Tid, jeg begyndte min Virksomhed, saa synes jeg nok, at der er et Forandringer. Og jeg vil ogsaa tro, at disse Forandringer i adskillige Stykker betegner Fremskridt. Jeg hører vist ikke til de gamle, som har den sørgelige Tro, at det bestandig gaar tilbage med Ungdommen. Men mine første Elever, dem, jeg fik, da jeg var ung og lykkelig over at være gaaet ind til den Gerning, som fra min første Ungdom stod for mig som den skønneste, jeg kunde tænke mig, mine gamle Elever, der nu saa smaat kan begynde at tænke paa at sende deres Sønner til mig, dem omfatter jeg nu alligevel med en ganske særlig Kærlighed. Og dette kommer bl. a. deraf, at var end Typen, hvad det hdre angaar, til Dels en anden end den nuværende, saa havde den alligevel, hvad det indre og altsaa det væsentligste angaar, just de Træk, som altid vil findes hos den Ungdom, som er vaagen og duer noget. Jo mere en Mand faar sin egen Ungdom paa Afstand, des mere vil det være naturligt for ham at glædes over de virkelig unge, som det falder i hans Lod at færdes blandt, og des lykkeligere bliver han, naar han kan konstatere, at Typen i Grunden, naar alt kommer til alt, er den samme.

Herom kunde jeg maaste ved Lejlighed faa Lov at skrive lidt, om Bladet mod al Forventning en Gang skulde komme i Stofnuad.

Stig Bredstrup.

Rabaldergeneralforsamling.

—:—

Generalforsamling paa Læsestuen. Skole-
ten røres, og Borgerne styrter ind. „Fotoristen“ bestiger Bordet og kræver Tavshed

ved at bearbejde „Depositummet“ med en Kbh=Mor“. Kraftige Stemmer blandt Publikum: „Bakne er foreslaaet!“ (som Dirigent). Bakne betræder (med et resigneret Emil) de blaa Brædder, glemmer at takke for Balget og giver alder Ordet til „Fotoristen“. Denne klarlægger (efter en fornyet Bearbejdelse af „Depositummet“) i saa velvalgte Ord Situationen: Eka' vi ha' et Album? (Ja! Hørt!) — Vi kan faa et til 70 Kr. — Maabende Tavshed. Flere Spirer besvimer. — Talekens ædle Træk præges af dyb Medfølelse. — Fludselig udløses Stemningen i „reitzelsfulde“ Syl fra ca. 67 hase Struber, medens 63 højlydt formaner til Tavshed. En lille Mand maver sig frem og begærer Ordet med Protest malet i hver en Mine. De Lampefeber hindrer ham i at vise sig paa Brædderne, træder et Par velvillige Cjæle til og søger at „hjælpe“ ham op under Publikums høje Tirraab: Den er go' og op med Ras, og den er ikke do'li! Tvunget af disse Omstændigheder gør han frivillig det første Skridt (op paa Stolen), men savner Ord til at udtrykke sin Harm og Protest. — Pause. — Endelig lyder det spagfærdigt efter gentagen Rømmen: „Jeg synes, det er for dyrt!“ (Hørt! Bravo Ras!) „Fotoristen“ forlanger Afstemning. — Alle stemmer for Køb af Albummet. Dirigenten beder Publikum betænke sig og fernyer Afstemningen. Alle stemmer imod. Efter en Henstilling til Publikum om at betragte Sagen med Alvor foretages 3. og sidste Afstemning. Købet vedtages, og Generalforsamlingen hæves.

— caj — & — sv. —

Afsked.

—:—

Pallas Athene har holdt mig for Nar, Livskilden var kun en Draabe; jeg vil forsøge mig som Proletar, lad saa kun Vennerne maabe.

Kullsjover er jeg med Liv og med Sjæl; jeg er en lykkelig Taabe uden Bestyring fra Jæse til Hæl, altid parat til at haabe.

Vent Jensen.

Fra „Sibirien“ til „Syret“ — og omvendt.

—:—

Embedsmændene arbejder.

Arkivar Peter Jensen driver for Tiden lokalhistoriske Studier for at finde „Jons Borg“, der skal have ligget her paa Eggen. For Paavisning af Ruinerne udloves Ducor.

Fanebæreren gør Regnskab op for Djerensningen: 5 Ore pr. Mand.

Borgfordirigenten planlægger en storstilet Koroptagelse med den betydelige Kundal (p. t. Sycepasser) som Censur.

Digterkongen demonstrerer sit Talent i dette Nummer.

Gymnastikinspektøren starter

med 1. Klasse og „de primitive“ lige efter Efteraarsferien.

Fotoristen har Samvittighedskrupler i Anledning af Billedbogen til 70 Kr.

Trommeslageren udfolder sin Kunst — i 66. Og holder Vikar for Overfluddet.

Medens Brandermajoren svæver over dem alle med sit Vid.

Manuskriptet

til Rudolf Bruhns Komædie „Jonstrupere“ er af Forstanderen overladt til det nyoprettede Arkiv, der har fundet Husrum paa Haandbiblioteket.

Mere Arkiv.

Jonstrupsamfundet har ogsaa oprettet et Arkiv og vil gerne modtage „Vi og Verden“ til Indlemmelse.

„Fotoristen“

er et godt Navn til den nye Embedsmand med Billedbogen. Vi havde tænkt at udskrive en Konkurrence om Navnet. Men „Fotoristen“ — et af Brandermajorens gode Indfald — er udenfor al Konkurrence.

Brændende Spørgsmaal.

3. Klases Diskussionsklub vil snart genopstaa til nyt Liv. Jonstrups Hansen er i Færd med at lægge Programmet for 3. og sidste Sæson.

Har De hørt

— at Hr. Kirkebjerg vil deltage i Niels Bukh-Kultus'en? Han er 63! „63“ vil ikke deltage. Men han er jo heller ikke Kirkebjerg.

— Har De hørt, at der skal udplantes Kafander i „Djet“? Hvilken Fryd for Djet.

— Har De hørt, at i Kampen mod Spirestalten benyttes baade Brækjern og Hætte?

Stor Præmie-Konkurrence!

—:—

Vi*) bor i Elevbygningen, og det ærg-
rer os — — — det Ord „Elevbygning-
gen“. Vi indbyder derfor alle Borgens
Mænd til at deltage i en Navnekonkur-
rence („Politiken“ vilde kalde det en
Enquete) om et nyt og bedre Navn. Alle
Forslag er velkomne: vittige, romantiske,
symbolske o. s. v. Altsaa, alle Mand Ho-
vederne i Blod, det bedste Navn præmie-
res med en hel Maanedes frit Abon-
nement paa „Vi og Verden“. Kassen paa
Læsestuen modtager Forslag. Som Dom-
mere fungerer Bladets Redaktion supple-
ret med „bore egne Digtere“.

N—g.

Lille, mindre, mindst.

—:—

Det lille Interview.

Jeg kæmper mig op gennem Filosofo-
gangen mod et Stormjuskent e maefstof.

*) 1. Pers. Flertal af de personlige
Stedord bruges som Ental af Konger og
Journalister.

Fra den anden Side blæser Dirigent Mortensen imod mig — allegro furioso. Jeg standser ham — risoluto. Han ligner en Marche funebre i Ansigtet. Men jeg trænger ind paa ham — allegro energico — for at høre Nyt om det jonstrupiske Musikliv. Efterhaanden tør han op — audacitate con moto — og fortæller løs — allegretto grazioso.

— Vi arbejder, siger Mortensen. Koret (30 Mand) indstuderer for Tiden helt nyt Repertoire, og til Orkesteret (15 Mand) er ligeledes anskaffet nye Kloder; foruden et stort klassisk Repertoire vil Orkesteret af nyere Musik blandt andet spille en Komposition af Seminarie lærer Steensen.

— Men vi har endnu større Planer. Mortensens Stemme stiger i et hastigt crescendo, og hans Arme gestikulerer i en G-Møgles fantastisk Elyngninger, mens han beretter: Vi vil nu indstudere Griegs storeflaede Korværk „Landskjenning“ — en storartet Opgave for Kor og Orkester. Det vil blive opført paa Musiksalen til Julekoncerten.

— Synger Koret mere i Mar i Værhelseren?

— Ja, den 6. Oktober ved en stor Sol-daterfest inden Hjemsendelsen.

— Sig nogle pæne Slutningsord!

— Jeg opfatter det som min Pligt at vælge god og lodig Musik. Vi skal ikke først og fremmest jage efter Popularitet, men jage at højne Niveauet og den musikaliske Smag.

Vi ndebuen.

Det mindre Interview.

Paa Dyret residerer Erstov med Kunstnerlokker og forstuvet Fod.

— Du ser ikke ud, som om du tænkte paa Pædagogik og anden Visdom.

Erstov (adspredt): Nej.

— Det er vist snarere Efteraarssbal og anden Leifindighed. Men du svarer vel Nej?

Erstov (med Voltaire-Smit): Nej!

— Naa, du mener heller ikke, det er for tidligt at tænke paa Efteraarsskomedien?

Erstov (med Overbevisning): Nej!

— Kan I blive færdige før til engang i November?

Erstov (lidt usikker): Nej.

— Det bliver vel saa ikke nogen større Opgave — for ikke at spille den dyrebare Studietid?

Erstov (med et Suk): Nej!

— Bliver det „Hamlet“?

Erstov (med et knusende Blit): Nej!

— Gustav Wiedes „Første Violin“ da?

Erstov (tøvende): Nej!

— Eller Edgard Høyers „Belgørenhed“?

Erstov (med Klang af et Ja): Nej!

— Bliver det da Heibergs „Nej“?

Erstov: Ja!

Mr. Undskyld = a l t s a a.

Det mindste.

Bore Fodboldspillere har fejret i Gaslev (6—1) og faaet Nø i Frederiksfund (3—2). Hvor bliver den næste Kamp? Med dette Spørgsmaal betræder jeg

Hjerg og Dalbanen, hvor Niels, Valdi og Adonis leger med Kuglen.

— Næste Gang kæmper vi med selve Gymnastikinstituttet, oplyser Niels.

— Der bliver to Kampe, sekunder Valdi, een paa N. B.s Bane og een herude.

— Det bliver engang i Oktober, fastskaar Adonis.

— Hvornaar spiller I atter mod Maa-løv, spørger jeg spagfærdigt.

— I Par foragtelige Djne og isvænde Tavshed er Svaret.

Vi ngen.

Hvad Jonstrupsamfundet vil.

I Sommerferien dannedes Jonstrupsamfundet. Vi har bedt en af Stiernerne fortælle det udbærende Jonstrup om den nye Forenings Opgaver og Formaal.

Til Borgens Sønneffare!

Jonstrupperne kan aldrig glemme Jonstrup. De skønne Ungdomsminde og Ungdomsdrømme, vi drømte herude, har præget os og sat Spor. Er det derfor saa underligt, at vi — naar vi rejser bort derfra — gerne vil je tilbage oppe fra Maa-løv Bakke for endnu en Gang at se Borgen. Der vælde Tanker ind paa os. Tanker om Kammeratskabslivet, om Egetimer i Vaugen.

Er det saa underligt, at vi tænker: „Kunde vi dog knyttes til Ste-det og Kammeraterne med et Baand, der kunde holde os sammen og saa os ud til Borgen en Gang imellem“.

Jonstrupsamfundet skal være Baandet.

Der maa ikke gaa Snej af Mar, før vi mødes igen. Vi maa kunne kende hinanden fra Gang til Gang.

Derfor byder Jonstrupsamfundet til Fæst med saa Mars Mellemrum paa Borgen.

Vi vil gerne leve med i, hvad der foregaar paa Borgen i Maren, der kommer; vi vil gerne høre om Maren, der svandt.

Derfor udgiver Jonstrupsamfundet et Mars-skrift.

Alle, der har været knyttet til Jonstrup, maa elske det. Og vi læn-ges tit tilbage.

Og naar en Gang herfra vi drage ud i Verdens Larm og Strid, vi Mindet falde vil tilbage om vor glade Ungdomstid.

Hold Minderne i Live.

Derfor meld Dem ind i Jonstrupsamfundet.

R. Frigast Hansen.

Kaldsbrødre.

(Efter en „Hamlet“-Aften).

—:—

Brødre af Kald!

I bolttrer jer, badet i Duelys — i Kampens Stuelys.

Jeg sidder i dunkelt Stuelys og iparer

for at je jer,

begrave og belé jer,

som Stemningen nu vil det.

— I danser paa gyldne Gløder —

men jeg hver Morgen møder

graatlødt til Morgenjag,

akkompagneret af en Orgeledreng,

der stundom gaar i Staa

af Ladhed

og lader Salmen for hurtigt gaa

i Seminarist-Selvgladhed

— og jeg tvinger mit tunge Hoved til at erindre,

at Tarim flyder i Njens Jndre.

—:—

Gaa — gaa.

Høre paa Larmen af dem, der slider.

Ikke forstaa,

hvordan de gider.

Tante paa, hvilket Marstal du skriver.

Ikke forstaa,

hvorfor du driver.

Føle, at kræfter og Evner de sløves.

Ikke forstaa,

hvorfor du sløves.

Se gennem Taagesløv alt det, du mister.

Ikke forstaa,

hvorfor det brister.

— gaa — gaa.

Carl Sørgel.

September 1921.

Hilsen fra „en Bonde“.

Da man havde Betæneligheder ved Thorkild Gravlund's danske Stil.

—:—

Blandt den Række af betydelige Mænd, der i deres Ungdom har været Elevet paa Jonstrup, nævner man ogsaa Forfatteren Thorkild Gravlund. Og det fortæller nu almindeligt, at Grunden til, at den bekendte Forfatter forlod Seminariet var, at han dumpede i — dansk Stil! En dansk Forfatter, dumpet i dansk Stil! Det lyder unægtelig lidt paradoksalt. Beretningen om denne forbløffende Begivenhed fortæller da ogsaa nu videre med megen Indren.

Vi har bedt Thorkild Gravlund fortælle lidt om, hvordan en Forfatter søler det at være dumpet, og han har været saa venlig at sende os følgende interessante, paa en Gang elskværdige og let maliciøse Udtalelse, der viser, at han har faaet Begivenheden saa meget paa Afstand, at han kan betragte den med en vis op-højet-resigneret Humor. Vær vi andre nu ikke ogsaa glæde os over, at Thorkild Gravlund „flap“? Maafe vi ellers aldrig var kommet til at læse „Sagnet“ eller „Milauz“ eller „Bejrgabet“ — ja, den hele Række af vægtige Bøger, som han skæn-

tede det Folk, han forster med saa stor Fortaaelse og Kærlighed.

Thorild Gravlund skriver:

Tak for Deres Brev. De maa undskyldte, at jeg ikke har svaret før og ikke heller nu kan svare udførligere i en Artikel om Jonstrup, hvor jeg i et andet Aarhundrede har opholdt mig, og hvor der nu, som De siger, fortælles „fra Slægt til Slægt“, at jeg dumpede i dufft Stil.

Jeg blev 1897 optaget paa Jonstrup Seminarium udtrykkelig „med Betænkneligheder“ over min Stil. Næret gif. Jeg blev før Dprykningsprøve nægtet Dprykning, paa Grund af „manglende Modenhed“. Næste Aar var jeg saa heldig at dumppe naadeløst. Det var vistnok i de matematiske Fag. Nuffer jeg ret, manglende jeg $\frac{1}{2}$ Point eller saadan noget i det tilladelige. Og dertil „manglende Modenhed“, som vel var den dybe og overbevisende Grund for Seminariet.

Kort sagt, jeg slap paa den eneste Maade, der var at slippe fra det. Svagt begavet og med ringe aandelig Modenhed faldt jeg paa den pædagogiske Hovedhjørnesten, Matematik o. l.

Jeg sølte mig den Gang saare fri og glad og har altid siden været Seminariet taknemlig for, at det slap mig.

— Jeg læste mange gode historiske og oldhistoriske Værker paa Jonstrup Bibliotek og har i kært Minde Inspektør Lunddahls fine Personlighed.

— De, der kender mine Bøger vil forstaa, at jeg hverken kunde være Jonstrupper eller Lærer. Ikke at meddele Kundskab til Folk, men at forlæse Folk er min Dont.

Med Hilsen til Borgen fra en Bonde
Thorild Gravlund.

St. Hans Revyen

eller

„Paa Fredag 8 Dage“.

Redaktionen har overdæret Generalprøven paa den stærkt omtalte Jonstrupper-Revy, der siden St. Hans har været Genstand for ustandselig Omsorg og Udseende, saa den til sidst blev døbt „Paa Fredag 8 Dage“. Om den har opnaaet Dprøvelse, naar disse Linier kommer Læsere i Hænde, er højt tvivlsomt. Af Riser-Bunken griber vi følgende i Flgten. Den causerer harmløst og munter over en lille Episode fra et Lærersjubilæum paa et kendt Seminarium, hvor Jubilaren under Jubel udnævntes til Elefantridder.

Mel.: Grønlandervisen i „Sørensen
Får har Penge“.

Dr. R.:

Oppe paa Grønland indstiftede Kongen,
som De, Hr. Kollega, vist véd,
Ordner for Falke og Alle og Lomme-

arter i en Helehelighed.

Svergang har til en Rajsmand og Konebaadsleder et Midterfors stat, sagde

deune:

Gh-ga-ga-gy-ga-ga-ga-gy-ga-gum-ga-ga-ga-ga-ga-gum-gaga-Taf!

Ordenskapitlet om Bord var det vigtigste næstester Styrmænd og Baads—! Svergang Kong Kristian man samled til Feme, han spurgte Kapitlet til Raads. Og naar det svared, han sagde paa Grønlandst (et Sprog, han jo mestrer i Snaf):
Gygagagygagagagagagum, gagagi
gagagugaga—Taf!

Men da Kapitlets Skrifer en Dag rensed' ud sine Lommer (for Møj) fandt han skam en Elefantorden bag i sit allermost luvillide Tøj. Og, da han ventede, at, naar det rygtedes Kongen paa Tæven han smat, ja' han: Gh-gagagagagagagagagumgagagi
gagagugaga—Ta—!

Dog, da Kong Kristian hørte om Eagen, han vredebes slet ikke Spor, nej, til sin evige Ære han ja' disse Her majestetiske Ord:
Giv du det Skidt til en Lærertamp ved Seminariet i Umanag. Gh-gagagag, sagde Skriferen, Gh-gaga-gagagagigaga, Taf!!

Men — da der ej paa den omtalte Fyr til en eneste Orden var Plads, og da man ej Elefantorden gir til en hverjombest grønlandst Bajas, giver jeg nu denne Orden til Dem for at pryde med den Deres Frat!

Dr. R.:

Gh-gagagag-gagaga-gagagumgaga-gigagagugaga—Taf!

Efter Redaktionen Slutning

—:—

Ny Kantate.

Til Borgforetagelsen er skrevet en stor ny og flot Kantate paa Melodien „Har du Sorg af en lille Pige“. I Resfrænet synges om den populære Dirigent:

„Op og ned og ned og op
svinger rask hans lille krop,
bruger Miner, bruger Ord
til sit Kor“.

Merre maa vi ikke offentliggøre forelsbig.

Hvad man taler om.

Efteraarsfesten!

Der er store Planer under Udarbejdelse. Teaterkomiteen har forlangt omstød! Erstovs Udtalelser andet Steds i Bladet og den frøhårede Teaterdirektør har fastet sin Kærlighed paa Holberg (Abracadabra) og Offenbachs Operetter („Den skønne Galathea“).

Balkomiteen opruller skønne Perspektiver, der fortaber sig i Bjerge af Kalksteg og Vanille-Is, der skal indtages i det Petersen'ske Pensionat, hvor de danske holdes til i Midnatsspausen.

„Bebervendene“ har allieret sig for at fejre den materielle Del af Festen ved Frk. Bildes Arne, medens de vil omdanne „Gatteressen“ til en munter Midnatscabaret og „Forum“ til en kølig maurist Gal med Springvand og Kildebæld.

Vi imødeser med Ængstelse, hvad det næste vil blive.

Landvaskeriet „Værløse“

bringes i velvillig Erindring.

Tøjet behandles omsorgsfuldt og Strygningen er absolut 1. Kl.

Vogn til Jonstrup hver Fredag Kl. 6—7.

Tlf. Værløse 27.

I denne Maaned aabner jeg min Forretning ved Seminariet.

Cigarer til Fabrikspris!

Tobak og Cigaretter og de bedste Vine samt Chokolader og Konfekturer. Alle Skrivematerialer.

JUL. JEPSEN.

Ballerup ældste Cykleforretning anbefales.

L. Nielsen, Frederikssundvej.
Alt Cykletilbehør. — Billige Priser.

Emil Hansen, Skrædder & Ekviperingsforretning. Ballerup.

Største Udvalg. — Sidste Nyheder
Billigste Priser.

Alle Artikler for Amatørfotografer. Samlede Værker og enkelte Bøger sælges paa Ratebetaling. Bestillinger modtages paa selve Seminariet af Hr. K. Kristjansen.

Ballerup Boghandel, A. Jacobsen.

V. Pedersens Skotøjsuds. og Reparationsværksted, Ballerup Stationsvej,

— bringes i velvillig Erindring. —

H. F. Eriksens Urmager & Glarmesterforretning, Ballerup, anbefales.

Briller leveres efter Recept. Reparationer udføres samvittighedsfuldt og med Garanti.

„Manufakturhuset“.

Tekstilvarer

Tricotage

Sengeudstyr

Herre-Ekviperung. Billigst i Ballerup.
Telefon Nr. 112.

H. C. HANSEN, BARBER & FRISØR, BALLERUP

S. Bildes Afholdsrestauration anbefales.

Redaktion: H. Bahne Jensen, N. P. M. Feilberg og Knud E. Nemming.

Trykt i Nordsjællands Venstreblads
Bogtrykkeri, Hillerød.